

Hoa Dành Dành Trắng

Từ khi tôi 12 tuổi, năm nào cũng vậy, cứ đúng vào sinh nhật tôi, một bông hoa dành dành trắng lại được gửi tới nhưng người gửi không bao giờ ghi tên. Hoa chuyển đến không kèm theo thiệp hay lời chúc nào cả, tôi gọi điện ra bưu điện hỏi thì họ bảo rằng người gửi không cho biết tên. Đoán chán chẳng ra được, tôi không suy nghĩ nữa mà chỉ khoái thưởng thức vẻ đẹp và mùi hương dịu dàng của loại hoa tôi yêu thích.

Nhưng thực ra tôi chưa bao giờ hoàn toàn ngừng tưởng tượng về người gửi hoa. Có thể người gửi chính là anh chàng dễ thương cao nhất lớp tôi, hẳn là mê tí tôi nhưng còn quá nhút nhát đến nỗi phải giấu tên... Hoặc cũng có thể là một người tôi không hề quen biết nhưng đã để ý tôi...hí hí...

Mẹ cũng thường hay gợi ý...Mẹ hỏi liệu có ai đó mà tôi đã từng giúp đỡ không, vì có thể người đó muốn cảm ơn. Mẹ nhắc tôi nhớ đến những lúc tôi đang phi xe đạp vào ngõ và nhìn thấy cô hàng xóm đeo con đi học về, giỏ xe đầy hàng hóa và tôi đã giúp cô xách hàng vào nhà. Cũng có thể người gửi hoa bí ẩn là ông cụ sống một mình ở nhà bên kia đường mà tôi vẫn thường hay ra bưu điện gửi thư hộ. Mẹ gợi ý cho tôi như thế bởi mẹ luôn muốn chúng tôi có trí tưởng tượng phong phú và linh hoạt. Mẹ cũng muốn tôi biết rằng tôi được yêu quý, không chỉ từ gia đình, mà còn từ rất nhiều người khác mà có thể tôi không biết. Năm tôi 17 tuổi, cậu bạn dễ thương cao nhất lớp tôi có bạn gái!" Mỗi tình " đơn phương suốt mấy năm qua đã tôi thực sự "vỡ mộng". Tôi nằm nhà khóc suốt mấy ngày. Vài hôm sau, tôi nhận được một tấm thiệp, màu đỏ: "Khi chuyện buồn qua đi, những niềm vui sẽ tới". Vẫn không ghi người gửi. Tôi được an ủi rất nhiều vì biết vẫn còn có người quan tâm đến mình. Thế là tôi lại khoái chí chạy bộ ra đường chơi. Nhưng cũng có những chuyện mà "người vô danh" không giúp tôi hàn gắn được. Một tháng trước hôm tôi thi tốt nghiệp trung học, bố tôi qua đời vì một cơn đau tim. Tôi quyết định không ra thành phố thi đại học nữa, chỉ thi vào trường cao đẳng gần nhà. Tôi cảm thấy thiếu an toàn kinh khủng.

Thực ra, ngay trước hôm bố mất, mẹ và tôi đã đi mua được một chiếc váy rất đẹp để khi đi thi ĐH tôi sẽ mặc. Đó là chiếc váy chàm xanh-trắng giống như của Scarlett O'Hara vậy. Nhưng sau khi bố mất vài ngày, tôi gầy sệt hẳn đi, cái váy trở nên rộng thùng thình một cách ngớ ngẩn. Do có quá nhiều chuyện phải lo, tôi đã quên hẳn không mang chiếc váy đi sửa.

Nhưng mẹ tôi không quên nó. Ngay trước hôm nhà trường tổ chức lễ tốt nghiệp cấp 3, tôi thấy chiếc váy được gấp cẩn thận đặt trên ghế sofa. Nó đã được sửa cho vừa với người tôi. Tôi không còn quan tâm đến chiếc váy nhưng mẹ thì có. Mẹ bảo, tôi phải giống như những bông dành dành trắng mà ai đó gửi cho tôi: Mạnh mẽ và kỳ diệu.

Mẹ mất 10 ngày trước sinh nhật lần thứ 22 của tôi. Đó cũng là sinh nhật lần đầu tiên, kể từ năm tôi 12 tuổi, mà những bông dành dành trắng không đến nữa.